

พวงรัตน์ มณีวงษ์
งานการพยาบาลป้องกันโรคและส่งเสริมสุขภาพ
ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลรามาริบดี
คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาริบดี
มหาวิทยาลัยมหิดล

ความรัก ความเข้าใจ ความห่วงใย ... ที่ไม่สิ้นสุด

ท่ามกลางแสงแดดรำไร ณ หุ่นาแห่งหนึ่งในอำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี ข้าส่วนใหญ่แต่กรงเป็นสีทองเกือบหมดแล้ว ฉันมองดูรวงข้าวเหล่านั้นด้วยความภาคภูมิใจ สายลมเย็น ๆ พัดมากระทบใบหน้า รวงข้าวโอนเอนตามสายลมนั้นช้า ๆ ทำให้ฉันมองเห็นหญิงวัยกลางคนคนหนึ่งยืนอยู่ในรวงข้าวสีทองอร่ามตา

‘แม่แก้ว’ หญิงผู้แข็งแรงและสู้ชีวิต ปีนี้อายุย่างเข้าปีที่ 54 แล้ว แม่แก้วแต่งงานกับพ่อละเองตั้งแต่อายุ 19 ปี และมีลูกด้วยกัน 2 คน คนโตเป็นผู้ชาย กำลังจะแต่งงาน และคนเล็กเป็นผู้หญิง ซึ่งก็คือตัวฉันเอง

ฉันเป็นพยาบาลที่หน่วยเยี่ยมบ้าน ในทุก ๆ วัน ฉันจะใส่ชุดพยาบาลสีฟ้าไปทำงาน ฉันทำหน้าที่ในการให้ความรู้แก่ผู้ป่วยและญาติที่หอบผู้ป่วยอายุรกรรมหญิง เพื่อเตรียมญาติสำหรับดูแลผู้ป่วย เตรียมผู้ป่วยสำหรับการดูแลตนเองก่อนกลับบ้าน และติดตามเยี่ยมบ้านเมื่อโรงพยาบาลจำหน่ายผู้ป่วยกลับบ้านไปเรียบร้อยแล้ว

ครอบครัวของแม่แก้วเป็นครอบครัวเล็ก ๆ มีอาชีพทำนาและทำไร่ ฐานะปานกลาง พอมีพอกิน แม่แก้วเคยบอกกับฉันว่า “กว่าจะมีวันนี้ได้ก็ผ่านความลำบากมาก แม่ต้องตื่นตั้งแต่ตี 4 เพื่อมาเก็บผักผลไม้ พวกผักแพงหรือแดงโม แล้วทั้งแบกทั้งหามเพื่อที่จะเอาไปขายที่ตลาดในตอนเช้ามืด”

ด้วยการทำงาน ทำให้แม่แก้วต้องแบกและหามของหนักมาตลอดชีวิตตั้งแต่วัยแรกรุ่น แต่แม่แก้วรู้สึกโชคดีมากที่มีพ่อละเองเป็นคู่ชีวิต เพราะทั้งสองขยันและสู้มาด้วยกันจนมีทุกวันนี้ จากการที่แม่แก้วทำงานหนักมาเป็นระยะเวลานาน ทำให้มีผลต่อสรีระของร่างกายเมื่ออายุมากขึ้น เริ่มแรกแม่แก้วเริ่มปวดหลังและปวดเข่าทั้ง 2 ข้าง ช่วงแรกก็ปวดพอทน แต่ช่วงหลังเริ่มปวดบ่อยและรุนแรงขึ้น ท่านจึงไปพบแพทย์ที่คลินิกใกล้บ้านและได้ยาแก้ปวด แม่แก้วต้องกินยาแก้ปวดทุกสัปดาห์ แม่ลูก ๆ อยากให้ไปโรงพยาบาล แต่ท่านกลัวและไม่ยอมไปพบแพทย์

ในระยะหลัง ๆ นั้น ฉันสังเกตเห็นว่าท่านเดินได้ไม่ถึง 10 ก้าวก็ต้องหยุดพักจากอาการปวดเข่า และเริ่มเดินตัวเอียงมากขึ้น ฉันตัดสินใจคุยกับแม่อีกครั้งเพื่อให้มาพบแพทย์ที่โรงพยาบาลรามาริบดี ครั้งนี้แม่ยอมมาโรงพยาบาลเพราะอาการปวดเข่าที่รุนแรงขึ้น หลังจากที่แม่ได้พบแพทย์แล้ว แพทย์วินิจฉัยว่าแม่เป็นโรคข้อเข่าเสื่อมทั้งสองข้าง และจำเป็นต้องได้รับการผ่าตัดเปลี่ยนข้อเข่า ซึ่งแพทย์จะทำการผ่าตัดเปลี่ยนข้อเข่าที่ละข้าง

แม่แก้วกลัวการผ่าตัดจึงไม่ยอมมา และกลับไปกินยาแก้ปวดที่คลินิกเช่นเดิม ประกอบกับกินยาสมุนไพรควบคู่ไปด้วย ฉันได้แต่คิดในใจว่า ‘ทำไมแม่ถึงต้องอย่างนี้’ เมื่อระยะเวลาผ่านไปเกือบปี แม่เดินตัวเอียงไปด้านขวาและปวดเข่ารุนแรงมากขึ้น จนแม่บอกฉันว่าปวดมากจนทนไม่ไหวแล้ว ฉันจึงพาแม่มาพบแพทย์ที่แผนกศัลยกรรมกระดูกและข้ออีกครั้ง แพทย์นัดวันเพื่อผ่าตัดเปลี่ยนข้อเข้าให้ทันที หลังผ่าตัดเสร็จเรียบร้อย แม่แก้วมีสีหน้าแจ่มใส ยังคงมีอาการปวดแผล แต่แพทย์ให้ยาแก้ปวดแล้วอาการปวดทุเลาลงได้ดี แม่แก้วนอนพักรักษาตัว 2 คืน 3 วัน หลังจากนั้นแพทย์จึงให้กลับไปพักฟื้นที่บ้าน ฉันจึงลางานเพื่อมาดูแลแม่

วันนี้แม่แก้วมีอาการปวดแผลผ่าตัดบริเวณเข่า ปวดศีรษะ อารมณ์หงุดหงิด และรู้สึกว่าตัวเองไร้ค่า เพราะเวลาจะทำอะไรต้องพึ่งพาลูก ๆ เสมอ ฉันแนะนำเรื่องการบรรเทาอาการปวดและให้แม่ฝึกทำกายภาพบำบัดด้วยตัวเอง แต่แม่ไม่ยอมทำ ฉันเริ่มหงุดหงิดพลางคิดในใจอีกแล้วว่าทำไมแม่ถึงต้องแบบนี้ เวลาที่ฉันแนะนำผู้ป่วยอื่น ๆ ทำไมไม่คือแบบแม่ของฉัน ฉันพยายามควบคุมตัวเองแต่ฉันกลับพูดเสียงดังกับแม่ จนกระทั่ง ... แม่ร้องไห้

“เคยเข้าใจคนไข้บ้างมั๊ยว่ารู้สึกยังไง” แม่ถามฉัน

ฉันอึ้งไปชั่วขณะ และคิดว่าขณะนี้ฉันมีหน้าที่เป็นผู้ดูแลไม่ใช่พยาบาล ฉันต้องทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลให้เต็มที่ ต้องรับฟังปัญหาของแม่ ไม่ใช่ให้แม่ทำตามที่ฉันต้องการ ฉันกราบขอโทษแม่

“ไม่มีแม่คนไหนโกรธลูกตัวเองได้ลงหรอก” แม่พูดทิ้งน้ำตา

ดวงตาของฉันเริ่มแดง แล้วน้ำตาก็ไหลริน ฉันกอดแม่ แม่กอดฉัน ... เรากอดกันร้องไห้

วันต่อมาอาการปวดเริ่มค่อย ๆ ดีขึ้น แต่แม่แก้วกลับมีอาการคลื่นไส้ อาเจียน นอนไม่หลับ และปวดศีรษะรุนแรง ฉันจึงพาแม่มาที่ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลรามาริบัติ แพทย์ตรวจร่างกายและเจาะเลือด พบว่ามีความดันโลหิตต่ำและเกลือแร่ในเลือดต่ำ ส่วนอาการที่แม่มีอาการปวดศีรษะอย่างรุนแรงนั้น แพทย์จึงให้ทำเอ็กซเรย์คอมพิวเตอร์ ซึ่งพบว่าแม่มีปัญหาสมองบวม ฉันเดินเข้าออกที่ห้องฉุกเฉินอยู่หลายชั่วโมงด้วยความเป็นห่วงแม่ และในที่สุดแพทย์บอกว่กับฉันว่าต้องให้แอดมิท เนื่องจากต้องสังเกตอาการ หาสเหตุ และให้การรักษาให้ดีขึ้น

‘เตียงในโรงพยาบาลรามาริบัติหายากยิ่งกว่าทองคำ’ ฉันนึกเปรียบเทียบในใจ เพราะแพทย์ได้บอกกับฉันว่าต้องให้แม่นอนที่ห้องฉุกเฉินก่อน เนื่องจากเตียงบนหอผู้ป่วยนั้นยังเต็มอยู่

ฉันมองแม่ที่กำลังนอนอยู่บนรถนอน แม่แก้วต้องใส่สายออกซิเจนที่จมูก (O₂ Cannula) และใส่สายสวนปัสสาวะ ขอบตาของฉันร้อนผ่าว ฉันรีบหันหน้าหนีเพื่อไม่ให้แม่เห็นน้ำตา ฉันไม่อยากให้แม่รู้ว่าฉันกำลังอ่อนแอ

“แม่เป็นอะไรมากหรือลูก” แม่พูดกับฉันทิ้งน้ำตา “แม่เจ็บ แม่อยากเอาสายสวนออกได้มั๊ย”

วินาทีนั้นฉันรู้สึกเจ็บและสงสารแม่จับใจ ฉันได้แต่เพียงจับมือและบอกแม่ว่า “หนูอยู่ตรงนี้นะ แม่ไม่ต้องกลัวหนูจะอยู่ข้าง ๆ แม่ตลอดเวลา” ฉันเขี่ยน้ำตาให้แม่ และแอบหลบไม่ให้แม่เห็นว่าฉันร้องไห้ ฉันคิดในใจว่าเวลานี้ฉันต้องเข้มแข็งเพื่อเป็นกำลังใจให้แม่ เพื่อให้แม่ต่อสู้กับโรคที่เป็นอยู่ พ่อละออเดินทางจากสุพรรณบุรีเพื่อมาเฝ้าแม่ แก้วในช่วงกลางวันสลับกับฉันซึ่งอยู่กับแม่ในช่วงกลางคืน

พ่อนั่งที่เก้าอี้หน้าห้องฉุกเฉิน ฉันแอบเห็นพ่อนั่งสัปหงกเอาศีรษะพิงเสาแล้วผลอยหลับไป บางครั้งพ่อก็นอนหลับโดยใช้มือเปล่าจับ ฉันจะหาซื้อหมอนให้พ่อ แต่พ่อก็ไม่อยากให้ฉันต้องลำบาก

“แค่มือเปื้อน เทียวพ่อล้างเขาก็ได้ ลูกอย่าลำบากเลย” พ่อบอกฉัน

ฉันได้แต่ส่งสารพ่อกับแม่เหลือเกิน ‘ช่วงเวลานี้คือช่วงที่ครอบครัวของฉันอยู่ในภาวะวิกฤติใช้มัย’ ฉันคิดในใจ แต่ยังไม่ถึงฉันก็ต้องสู้

ฉันพยายามติดต่อหาเตียงเพื่อย้ายแม่ไปยังหอผู้ป่วย แต่ความพยายามของฉันไม่สำเร็จ ยังคงไม่มีเตียงไหนว่างเลยในโรงพยาบาลรามารามิบัติ แม่แกว่นอนที่ห้องฉุกเฉินทั้งหมด 2 คืน 3 วัน

ในการนอนเฝ้าญาติที่ห้องฉุกเฉินนั้น ฉันเข้าใจหัวอกคนเป็นญาติได้เป็นอย่างดี ในคืนแรกนั้นพี่ชายของฉันอาสาตากุ้งเพื่อเฝ้าแม่ ให้ฉันกลับบ้านไปนอนพักหลังจากเหนื่อยมาทั้งวัน ในคืนที่สองนั้น ฉันโชคดีที่มีญาติคนไขอื่น ๆ ให้ยืมมุ้งมากาง เนื่องจากยุ่งเยอะมาก และอีกคนให้ฉันยืมเสื้อและผ้าขนหนูผืนบางมาหนุนศีรษะแทนหมอน นอนบนพื้นซีเมนต์ จะด้วยความสงสาร เห็นใจ หรืออย่างไรไม่ทราบได้ แต่ฉันรู้สึกประทับใจในน้ำใจของพวกเขาเหล่านั้นอย่างบอกไม่ถูก ถึงแม้ว่าฉันและพวกเขาจะเพิ่งเจอกันเป็นครั้งแรก แต่ความมั่นใจที่พวกเขามอบให้ฉันเป็นสิ่งที่ไม่เคยลืม

ฉันมุดเข้าไปนอนในมุ้งแล้วหลับตาลงด้วยความเหนื่อยอ่อน หดน้ำใส ๆ ไหลออกมาจากดวงตาทั้งสองข้าง ฉันมีความรู้สึกที่บอกไม่ถูก ทั้งสับสน ทั้งท้อแท้ ฉันได้แต่บอกกับตัวเองว่าต้องสู้ ห้ามอ่อนแอ ต้องเป็นกำลังใจให้แม่ผ่านพ้นภาวะวิกฤตินี้ไปให้ได้

ฉันคิดว่าฉันทำงานที่โรงพยาบาลแห่งนี้มา 6 ปี ทำหน้าที่ดูแลผู้ป่วย ให้คำแนะนำ และทำทุกอย่างอย่างเต็มที่ แต่พอถึงเวลาที่ต้องมาดูแลแม่ของตัวเอง กลับต้องมารอคอยเตียงผู้ป่วยซึ่งไม่รู้ว่าจะได้เมื่อไหร่ แม้แต่ที่นอนก็ไม่มี มีแค่เสื้อหนึ่งผืน หมอนหนึ่งใบ และมุ้งอีกหนึ่งหลังที่มีคนอื่น ๆ ให้ยืมมา

ฉันไม่สามารถอธิบายความรู้สึกในประสบการณ์ครั้งนี้ออกมาเป็นคำพูดได้ ฉันคิดแต่เพียงว่า ถ้าแม่ของฉันเป็นอะไรไปในวันนี้ ฉันคงไม่ให้อภัยตัวเองไปตลอดชีวิต และนับตั้งแต่วันนี้นั้นมา ฉันจะต้องทำหน้าที่เป็นทั้งพยาบาลและเป็นทั้งผู้ดูแลในเวลาเดียวกันให้ดีที่สุด ถึงแม้จะมีเพียงแค่เสื้อผืน หมอนใบ และมุ้งอีกหนึ่งหลัง ลำบากเพียงเท่านี้ไม่เป็นไร แต่สิ่งที่แม่ลำบากมาเพื่อฉัน สู้มาเกือบทั้งชีวิต เหนื่อยกว่านี้ร้อยเท่าพันเท่า มันไม่เท่าสิ่งที่แม่ทำให้ฉัน ฉันต้องทำให้แม่ให้ดีที่สุด และมันยังทำให้ฉันได้รู้ว่า

‘ผู้ป่วยและญาติที่มารักษาที่ห้องฉุกเฉินก็คงไม่ต่างจากฉัน ไม่มีที่นอน ไม่มีหมอน ไม่มีมุ้ง แต่เขาก็ต้องสู้เพื่อให้บุคคลอันเป็นที่รักของเขากลับมาใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน’

แม่ถามฉันเป็นระยะว่าได้เตียงหรือยังเพราะแม่นอนไม่หลับมาหลายคืน จนกระทั่งในที่สุดความโชคดียังมาถึงจนได้ แม่แกว่ได้รักษาตัวที่หอผู้ป่วยอายุรกรรมหญิง หอผู้ป่วยที่ฉันเป็นผู้ดูแล

แม่แกว่นอนที่โรงพยาบาลทั้งหมด 5 วัน 4 คืน เมื่ออาการดีขึ้นแพทย์จึงให้กลับบ้าน แม่แกว่หน้าตาสดใส ยิ้มแย้มแจ่มใสขึ้น ต่อจากนี้ไปฉันต้องดูแลแม่ให้ดีกว่าเดิม

และวันนี้ ...

ฉันได้มายืนดูแม่ที่กลับมาแข็งแรงอีกครั้งท่ามกลางทุ่งนาที่แม่รัก

และฉัน ... ต้องทำหน้าที่ของตัวเองให้ได้ดี ทั้งบทบาทพยาบาลและบทบาทผู้ดูแล

เพื่อคนที่ฉันรักและรักฉันมากที่สุด

ขอเชิญสมัคร

ปั่นจักรยาน - วิ่งการกุศล

MUKA Bike Run For Fund 2019

ซิงถ้วยพระราชทาน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินี

10 พฤศจิกายน 2562
05.00 น.

ณ มหาวิทยาลัยมหิดล วิทยาเขตกาญจนบุรี
อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

Run

Half Marathon 25 KM 700 บาท

ซิงถ้วยพระราชทาน

Mini Marathon 10 KM 550 บาท

ซิงถ้วยมหาวิทยาลัยมหิดล

Fun Run 3 KM 400 บาท

Bike

Road Cycling 66 KM 800 บาท

ซิงถ้วยพระราชทานและเสื้อจักรยาน

Road Cycling 40 KM 700 บาท

ซิงถ้วยมหาวิทยาลัยมหิดลและเสื้อจักรยาน

สมัครประเภท Charity ทุกระยะ ราคา 1,200 บาท รับเพิ่มกระเป๋าผ้าพร้อม 1 ใบ

ผู้สนับสนุน

จัดทำโดย : งานสื่อสารองค์กร มหาวิทยาลัยมหิดล

สอบถาม

คุณตา (083) 177-1906
(02) 849-6359 , 6111
คุณอ้อ (089) 547-6622

www.ka.mahidol.ac.th

สมัครผ่าน
QR Code

